

Aşağıdaki metni okuyunuz ve metinle ilgili çalışmaları yapınız.

MAİ VE SİYAH

Mutlu, huzurlu bir ailenin çocuğu olan Ahmed Cemil, Mülkiye Mektebinde yatılı olarak okumaktadır. Yakın arkadaşı Hüseyin Nazmi ile edebiyata büyük bir ilgi duymaktadır. Gelecekte ünlü bir edebiyatçı olmak isteyen Ahmed Cemil'in hayalleri babasının lise son sınıfta ölmesiyle ertelenir. Annesi ve kız kardeşi İkbâl'e bakmak için çalışmaya karar verir. İyi derecede Fransızca bilen Ahmed Cemil, bir taraftan kitap tercümeleri yaparken diğer taraftan özel ders vererek ailenin geçimini sağlamaya çalışır. Arkadaşlarının tavsiyesiyle Mir'at-i Şuun gazetesinde çalışmaya başlar. Bu arada okulunu bitirir. Ahmed Cemil'in geleceğe dair beklentileri yüksektir. Yazacağı eserle edebiyat dünyasında önemli bir yer edinme arzusunda olan Ahmed Cemil, yakın arkadaşı Hüseyin Nazmi'nin kız kardeşi Lamia'yla da evlenip mutlu bir yuva kurmak ister. Ancak işler düşündüğü gibi gitmez. Önce kız kardeşi İkbâl, çalıştığı gazetenin sahibi Vehbi Efendi ile mutsuz bir evlilik yapar. Vehbi Efendi'nin yaptıkları yüzünden düşük yapan İkbâl, Vehbi Efendi'den boşanır ancak yaşadıklarını atlatamayarak vefat eder. İkbâl'in vefatı Ahmed Cemil'i derinden sarsar. Gazeteden de kovulan Ahmed Cemil'in hayatı yeni bir haberle daha da sarsılır. Yakın arkadaşı Hüseyin Nazmi'nin kız kardeşinin nişanlanması onu iyice mutsuz kılar. Ahmed Cemil'i hayata bağlayan tek şey artık çıkarmayı düşündüğü eseridir. Ancak eser yayınlandıktan sonra çıkan bir eleştiri yazısı onu büsbütün karamsarlığa iter. Babasının ölümünden sonra geçen beş senede hayatının en büyük üzüntülerini yaşar. Önce kız kardeşi İkbâl'i sonra Lamia'yı kaybeder. Yazdığı eser artık ona çok soğuk ve itici gelir. Eserini elleri arasında buruşturan Ahmed Cemil sonra onu sobaya atarak bakar. Bütün hayalleri yok olan Ahmed Cemil, İstanbul'u terk etmeye karar vererek çok uzak bir beldeye tayin ister. İstanbul'dan kendisini uzaklaştıran geminin تنها bir köşesinde kurduğu hayalleri ile başına gelenleri düşünen Ahmed Cemil, kendisini çekip almak isteyen yokluğun pençesinden ayrılarak annesinin onu çağırın sesini izler.

(Okuyacağınız parça; Ahmed Cemil ve ailesinin tanıtıldığı, babasının oturdukları evi satın aldığında ailenin yaşadığı duyguların anlatıldığı bölümden alınmıştır.)

(...) Babası avukattı. Ailesini iyi geçindirecek kadar para kazanırdı, zaten ailesi, Ahmed Cemil'in annesi ile on sekiz yaşında oğlundan, on dört yaşında kızı İkbâl'den ibaretti.

İyi bir aile babası, evine düşkün, eşine, çocuklarına tamamiyle bağlı, özellikle namuslu... Ahmed Cemil ne zaman babasından söz etse namusunu açıklayacak hikâyelerin sonu gelmez. Onun nakline, riayetüne göre bir keresinde babası kabul etmiş ve ücretinin yarısını önceden almış olduğu bir davanın sonradan haksız olduğunu anlayınca birden el çekmeye ve paranın geri verilmesine karar vermişti. Fakat bu kararın yerine getirilmesine büyük bir engel vardı ki o da paranın Süleymaniye'deki minimini evlerinin onarımına harcanmış olmasıydı. O zaman saatlerce düşünülür, bir çare bulunamadı, annesi Emniyet Sandığı'na rehine konulmak üzere küpesiyle yüzüğünü teklif etti. O zaman babasının bütün duyarlılığı nasıl taşmıştı! Karısının elmaslarını rehine koymak! İşte bu mümkün değil... (...)

Bu adamın yalnız bir kaygısı vardı; ailesini mutlu etmek... Senelerce düşüncesini adadığı bu maksadı gerçekleştirmek kendisini, evet, yalnız kendisini birçok şeylerden yoksun bırakarak; arabayla gitmek arzularına galebe çalıp yokuşları, çamurlu sokakları yaya tırmanarak, geçen senenin elbiselerini bu seneye elverişli görmeye çalışarak hatta arkadaşlarının hasislikle suçlamalarına gülümseyerek para